



JØRN LIER HORST & JAN-ERIK FJELL

Skriket

ÖVERSÄTTNING MARIANNE MATTSSON

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

Denna översättning har fått stöd från NORLA



Wahlström & Widstrand
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.wwd.se | info@wwd.se

COPYRIGHT © Jørn Lier Horst & Jan-Erik Fjell 2024

Utgiven enligt avtal med Salomonsson Agency

ORIGINALET TITEL Skriket

ÖVERSÄTTNING Marianne Mattsson

OMSLAG Miroslav Šokčić

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2025

ISBN 978-91-46-24304-5

DEL I

Kapitel 1

»DU LYSSNAR PÅ Krimpodden«, kom det från den bärbara datorn på köksbänken. »Rösten du hör är min, och jag heter Markus Heger.« Poddaren gjorde en paus på knappt två sekunder innan han fortsatte: »Vi ska gå tillbaka i tiden några år. Det är måndagen den 20 oktober 2008 och jag har ganska nyligen fyllt tjugo år. Det är så tidigt att solen inte riktigt har gått upp än. Jag sitter i passagerarsätet i min mammas gamla risiga Opel som sakta puttrar norrut på E6:an tillsammans med resten av den täta morgontrafiken. Vi är på väg mot Gardermøens flygplats. Ingen av oss säger så mycket. Mamma för att hon är ledsen och nere. Jag för att jag är spänd och förväntansfull.«

Mathilde Wold torkade av den nedersta och sista hyllan i kylskåpet. Stack in huvudet och inspekterade hörnen. Rent. Dubbelkollade hyllorna i dörren. Nu var det rent där också. Hon satte tillbaka den nydiskade grönsakslådan, svepte i sig den sista klunken av något franskt hon inte kunde uttala namnet på och hällde upp kvällens andra glas.

»På radion säger de att det är exakt tre månader tills Barack Obama ska sväras in som USA:s fyrtiofjärde president«, fortsatte mannen som hon inte visste hur han såg ut. »Jag drar ett dåligt skämt för att försöka lätta upp stämningen, men mamma ber mig sluta och säger att hon inte är på humör för några skämt i dag. Inte för att George W. Bush och hustrun Laura så smått har börjat förbereda sig på att flytta ut från Vita huset, utan

för att hon är övertygad om att hon aldrig ska få se mig igen.«

Mathilde Wold tyckte om rösten. Den var djup och klar och utstrålade en självsäker charm och entusiasm. Av någon anledning föreställde hon sig honom som den vältränade, maskulina typen med kraftig käke, kortklippt hår och blå ögon. Det var han som hade hållit henne sällskap hela eftermiddagen och halva kvällen med flera avsnitt av sin podd. Bland annat en serie om ett likfynd i en vinterstängd sommarstuga i Stavern för tolv år sen.

»Utanför grindarna till den militära delen av flygplatsen kramar mamma om mig länge och storgråter när jag går. Det tar inte många minuter innan jag hittar de andra från min trupp, men vi hinner inte mer än inspektera varandras uniformer förrän vi får veta att det är något tekniskt fel på planet och att boardingens flyttats fram tills felet är åtgärdat. Jag kommer ihåg allt från den där dagen. Från tipsen och råden från såna som varit hemma på permis och skulle åka tillbaka med samma plan som vi, till den enorma kallduschen och besvikelsen när befälet någon gång frampå eftermiddagen stack in huvudet till oss och sa att vårt plan fått flygförbud och att vi inte skulle lyfta förrän nästa morgon. Men det jag framför allt kommer ihåg är inte det tårdränkta avskedet från mamma. Inte heller dygnet jag tillbringade sittande och liggande på golvet. Det starkaste minnet från den här dagen är när kvällen kom och bilderna började rulla på teven som var uppsatt i hörnet av rummet där vi blivit inkvarterade.«

Mathilde Wold släckte taklampan och det vita ljuset över spisplattorna. Hon tog med sig datorn och vinglasen till soffan. Ställde ifrån sig allt på bordet och kastade en blick ut genom källarfönstret, på septembermörkret som lagt sig över Fager-
nes. Hon släppte ner persiennerna och vinklade dem. Tände tre värmeljus som stod på ett litet fat på bordet, satte sig längst

in i soffhörnet, drog upp fötterna och tittade i mobilen. Hon hade fått ett meddelande på Snapchat från en kompis som tagit en bild i spegeln på sig själv i en klänning där prislappen satt kvar. Mathilde Wold släppte ner mobilen på soffan. Sträckte sig efter glaset och tog en klunk medan hon betraktade de dansande lågorna på bordet.

»För två och en halv timme med bil från Gardermoen, i Fagernes, bor det en tjej som också är spänd och förväntansfull den här morgonen. Och du har garanterat sett bilderna på henne. Den blonda, lilla tjejen med de kornblå ögonen. Fräknar vid näsroten och två nya framtänder som är på väg ut, mitt i ett stort leende. Hon tittar glatt in i kameran medan hon tvinnar sina små fingrar ovanpå boken som ligger framför henne på bänken. Hon är sju år och heter Leah. I stort sett är det samma skolfoto som har cirkulerat i alla artiklar och nyhetsinslag om henne. Leah som ser fram emot klasskamratens födelsedagskalas senare på dagen. Det är det enda hon pratar om medan hon äter sin frukost som består av två smörgåsar med jordgubbssylt och ett glas mjölk. Det här vet vi. Leah går för det mesta till skolan, som ligger bara en dryg kilometer bort. Det ska hon göra även i dag. Efter att ha ätit borstar hon tänderna och kramar sin mamma i dörren. Med ryggsäcken på ryggen ger hon sig iväg längs den långa grusvägen. De höga träden som står tätt på båda sidor får det att kännas som en ännu tidigare morgon än vad det är. För nere i centrum har det precis börjat ljusna så här dags, men inte där uppe bland träden. Där som Leah bor tillsammans med sin mamma. Efter hundra meter stannar hon till, vänder sig om och vinkar åt mamman, som fortfarande står på trappan och tittar efter henne. Sen viker hon av från grusvägen och försvinner in bland träden. Leah väljer den kortaste vägen till Nord-Aurdals låg- och mellanstadie-skola. Hon gör alltid det. Den som leder genom skogen. Men

så händer något just som hon svänger ut från den. Någon tar henne. Det vi också vet är att Leah inte följde med frivilligt. Hon har kämpat. För en liten mjukispingvin som hon alltid hade hängande på ryggsäcken hittades i vägkanten. Men ingen kom till undsättning, ingen hörde hennes rop.«

Han gjorde en konstpaus. Poddens signaturmelodi började spela i bakgrunden.

»Det här är första delen av *Skriket ingen hörde*«, förklarade Markus Heger innan musiken tog över helt.

Han var en bra historieberättare, tänkte Mathilde Wold och smuttade på vinet. Han hade alltid en personlig infallsvinkel på fallen han presenterade, och han lät lyssnaren följa med in i huvudpersonens vardag utan att historien för den skull landade i det melodramatiska.

Det knackade. Mathilde ryckte till. Det fanns två dörrar in till källarlägenheten hon hyrde. Den ena var den hon själv använde när hon kom och gick och som ledde direkt ut på gårdsplanen. Bakom den andra gick en trappa upp till första våningen där husets ägare bodde. Men på de tre månader som Mathilde Wold hade hyrt av Gjertrud Ydse hade den åttioåriga kvinnan inte kommit ner och hälsat på en enda gång. Varken via den ena eller andra dörren. Inte för att hon inte tyckte om sällskap – för det gjorde hon – utan för att en dålig höft hade gjort det svårt för henne att ta sig fram, och då framför allt i trappor. Mathilde hade slutat räkna hur många middagar hon ätit uppe hos henne. Då ställde sig hyresvärdinnan högst uppe på trappavsatsen och ropade att maten var klar. Mathilde hade lite dåligt samvete för att middagsinbjudningarna bara gått åt ena hållet, även om hon för länge sen förstått att hon blev bjuden dit upp för sällskapets skull.

Men första gången hon träffade hennes son var det just i den dörren som ledde en trappa upp. Han hade gått in med

nyckel medan hon var i badrummet och det var en ren slump att hon virat in sig i en handduk innan hon gick över vardagsrumsgolvet för att hämta rena underkläder i sovrummet. Hon hade skrikit till så högt när hon fick syn på mannen som stod mitt i dörröppningen att han hade gjort likadant. Einar Ydse hade varit snabb med att be om ursäkt. Sagt att han inte trott att hon var hemma. Att han bara skulle se efter om strömmen hade gått nere hos henne också. Mathilde Wold hade försäkrat honom att det var lugnt. »Hade varit värre om jag varit naken«, hade hon skrattat utan att egentligen tycka att det var så kul. Ett dumt försök att släta över ett misstag som det inte ens var hon som begått. Då hade han inte svarat. Bara stått och stirrat.

Precis som han stod och stirrade på henne nu. Från andra sidan tröskeln i dörröppningen. Mathilde Wold hade blivit förvånad när hon fick veta att han var fyrtio år gammal, för det smala, magra ansiktet fick honom att se äldre ut. Han var lång och gämlig. Huvudet högre än hon med sina hundrasextiofyra centimeter.

»Har det hänt något, Einar?« frågade hon efter att ha dragit igen dörren en aning.

»Nej, jag skulle bara hälsa från mamma och säga att om du är hungrig är det bara att komma upp.«

Hon kunde känna en svag matlukt.

»Kyckling och krossad dillpotatis med brynt smör«, fortsatte han och fyrade av ett leende.

»Jag vill inte störa er.«

»Du stör inte. Jag ska ändå åka nu. Lindis väntar hemma med middagen.« Han satte ena foten på nedersta trappsteget och vände sig halvvägs bort. »Ska jag säga att du kommer upp?«

Mathilde Wold hade bara ätit ett par knäckemackor till frukost och lite choklad på eftermiddagen.

»Om du inte har andra planer förstås.«

»Nej, inga andra planer«, sa hon. »Hälsa henne att jag kommer upp. Ska bara byta om först.«

Mathilde Wold väntade tills hon hörde bilen köra iväg från huset, sen gick hon upp.

Kapitel 2

MARKUS HEGER KOM bärande på två öl och en skål med jordnötter från baren. Han ställde det ena glaset framför Daniel Lind och klämde in sig på bänken bredvid honom.

»Ett tecken på att vi ses för sällan, du och jag«, sa den gamle kurskamraten med en nick mot sin öl. »Jag har inte sett dig sen förra gången vi var här.«

Markus Heger såg sig omkring. Stället var nästan helt fullt. Okända rytmer pumpades ut ur högtalarna.

»Efter mammas begravning«, sa Markus Heger.

»Tänk att det redan är fyra månader sen.« Daniel Lind lyfte sitt glas. »En skål för Anita?«

Markus Heger klingade sitt glas mot hans innan han drack en klunk. Skummet hamnade på läpparna. Han torkade bort det och kastade en blick mot grannbordet. Tre kvinnor i slutet av tjugårsåldern smuttade på var sin drink medan den fjärde var mitt uppe i en berättelse.

Daniel Lind tog en näve nötter ur skålen på bordet.

»Och du då?« frågade han och slängde in alltihop i munnen. »Något nytt?« Det knastrade mellan kindtänderna. »Länge sen förra avsnittet.«

»Inte mer än tre veckor«, svarade Markus Heger. »Men det är inte så mycket som händer.«

»Jag tycker att de där serierna du gör om gamla fall är de bästa.«

»De är krävande, och efter allt med mamma har jag inte kom-

mit igång riktigt än. Försöker ju vara lite dagsaktuell också.»

»Sömmen då?»

Daniel Lind fick något forskande i blicken, som om de plötsligt satt mittemot varandra i ett förhörssrum på polishuset och inte i en bar i Grünerløkka.

Markus Heger rynkade pannan.

»Du behöver inte titta på mig så där«, flinade Daniel Lind.

»Det ser ut som om du inte har sovit på en vecka.»

»Det är inte så långt ifrån sanningen.»

»Sist vi pratade om det sa du att det hade blivit bättre.»

»Det var bättre ett tag.« Markus Heger tog en ny klunk.

»Men det har varit en del stress efter allt med mamma. Ett kilo inkassokrav att ta tag i och sen har jag renoverat hennes lägenhet. Nytt badrum. Nya golv i alla rum. Det enda jag inte rev bort var taket. Nu återstår det att riva köket, installera det nya, måla taket, och så det jag ser minst fram emot.»

»Vad är det?»

»Att röja i förrådet. Tomglas från golv till tak. Fattar inte hur fan hon ens har lyckats få in dem. Det finns bara en fläck på golvet där det går att röra sig.»

»Kan bli lite pengar för panten i så fall. Du får säga till om du vill att jag ska skicka de två yngsta för att hjälpa dig. De älskar att panta flaskor.»

»Alltså...« Markus Heger såg på ölen. »Just de där flaskorna är det ingen pant på.»

»Aha. Jag fattar. Ja, ja. Säg till om du behöver hjälp med köket då. Lite lättare om man är två.»

»Tack, men jag vill göra det ensam.»

»Du vill liksom fixa allting ensam, du?» Daniel Lind fick en skärpa i rösten. »Problemet är bara att det inte är allt man kan fixa på egen hand. Snart kommer du att drömma mardrömmar när du är klarvaken också. Plötsligt är skriket där medan du

står i duschen. Äter frukost. Sitter bakom ratten.« Han förde glaset till munnen. »När du dricker öl.« Han hällde i sig en klunk. »Prata med någon som har koll på sånt där, Markus.«

»Kul att du nämner det.« Markus Heger log snett. »Min husläkare säger nämligen samma sak.«

»Ja, du ser. Jag känner en psykolog som många inom polisen går till. Hon är skicklig. Lite äldre. Massor av erfarenhet och ho...«

»Sluta nu«, avbröt Markus Heger. »Bara sluta. Jag orkar inte lyssna på det där. Så där höll morsan på också. *Du måste prata med någon*, bla bla bla. Jag är inte intresserad av att *prata med någon*. Det här ska jag reda ut och lösa själv.«

En bricka med drinkar åkte i golvet borta vid bardisken. Den ena bartendern var snabbt på plats med mopp, sop och sopskyffel.

»Det har gått femton år, så det finns mycket som tyder på att du inte klarar det på egen hand. Tänk om några samtal kan få dig att bli ... Jag vill inte säga *frisk*, men att du slipper dras med det här i alla fall.«

»Det blir bättre så fort jag har fått lägenheten såld och ...«, han stack handen innanför jackan och tog fram ett förseglat kuvert, »när jag kommit på vad jag ska göra med det här.« Han viftade med brevet. »Hittade det i postfacket hemma hos mamma några veckor efter att vi lagt henne i jorden.«

Han la kuvertet på bordet och föste det närmare Daniel Lind, som tittade ner och såg på de fyra raderna som bestod av stora, handskrivna bokstäver:

MARKUS HEGER
C/O ANITA HEGER
RINGGATA 5 F
0577 OSLO

»Vänd på det«, sa Markus Heger. »Det är avsändaren som är intressant.«

Daniel Lind vände på brevet och la det med baksidan uppåt. Lutade huvudet lite framåt för att läsa det som stod uppe i vänstra hörnet. Hans mun formade sig till ett litet o innan han sa:

»Åh, fan.« Han såg på Markus Heger. »Men du har inte öppnat det?«

»Det är det som är problemet.« Han stoppade tillbaka kuvertet innanför jackan. »Jag kan inte bestämma mig för om jag ska göra det heller.«